

συντρίμματός τινος τῆς λέμβου καὶ ἐπάλαιε κατὰ τῶν κυμάτων.

«Κύριοι, εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὁ κυβερνήτης, ὁ χρόνος ἐπείγει. Γνωρίζετε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅτι μόνον τὸ συμβούλιον τοῦ πληρώματος εἶνε ἀρμόδιον νάποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνδρός. Εἶνε δυνατόν νὰ παρέξωμεν βοήθειαν εἰς τὸν δυστυχῆ τούτον ἀνευ κινδύνου ἀπωλείας ὁλοκλήρου τοῦ πλοίου; οἱ παραδεχόμενοι τοῦτο ἄς ὑψώσωσι τὴν χεῖρα· καὶ σπεύσωμεν, πρὸς Θεοῦ!» Εἵμεθα πάντες συνυθροισμένοι ὑπὸ τὸν φανόν, ἀκίνητοι· τὸ πλήρωμα ἐσχημάτιζε περὶ ἡμᾶς κύκλον, τὴν ἐσχάτην ἀναμένον ἀπόφασιν. Σὰς ὀρκίζομαι δὲ ὅτι ἐὰν ἦτο ἡμέρα θὰ ἐδλεπέ τις πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἱ ὅποιοι πάντες ἄλλως ἥσαν παλαιοὶ καὶ ἀτρόμητοι θαλασσίνοι, ὡχρότερους Ἀγγλίδος διερχομένης τὸν πορθμὸν τῆς Μάγχης. Ἐξητάσαμεν δι' ἐνὸς βλέμματος τὸ σκάφος, τὸν ὀρίζοντα, τὴν διεύθυνσιν τῶν κυμάτων καὶ εἰς ὀργυλῶν τινων ἀπόστασιν τὴν μέλαιναν γραμμὴν τῆς ξηρᾶς· διευθυνόμεθα ὁλοταχῶς κατὰ τῶν βράχων τούτων.— Πάντες ἐκίνησαν θλιβερώς τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οὐδενὸς ἡ χεὶρ ὑψώθη. Τότε ὁ κυβερνήτης, πρὸς τὸ πλήρωμα ἀπευθυνόμενος, λέγει διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ὀλίγον: «Ὁμοφρόνως καὶ ἐν συνειδήσει διακηρύττομεν ὅτι οὐδὲν δυνατόν ἐστὶν νὰ πράξωμεν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνδρός τούτου. Ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι αὐτόν!»— Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν πηδاليούχον, διατάσσει: «Ὁλῶ δεξιὰ καὶ ἐμπρός!»

«Τὸ πλοῖον ἐστράφη ἐκ νέου περὶ ἑαυτό, παρέχον τὰ ἰστίδια αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνεμὸν· ὅστις μετ' ὀργυλῶν χαρᾶς εἰσῆλθεν ἐν αὐτοῖς. Ἐσπευσά προδὲ τὴν πρύμνην καὶ λαδὼν φανὸν ἐκεῖ ἀνηρτημένον διπύθυνα τὸ φῶς αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἰς πέντε ἢ ἑξ ὀργυλῶν ἀπόστασιν, ἃ ταλαίπωρος ναῦτης ἐχόρευεν ὡς σφαῖρα ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως ἐν τῇ δίνῃ τῶν κυμάτων τὰ ὅποια ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκράτουν αὐτὸν σχεδὸν ὀρθιον. Μόλις διακρίναμεν ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ κύκλου, ἀνυψώθη διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς σχεδίας του, μὲ ἡτένισε διὰ τῶν ἐξωδονκῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ ἐκίνησε τὰ χεῖλη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐκυψα καλύπτων τὰ ὄτα διὰ τῶν χειρῶν ὅπως κατορθώσω νὰ ἀκούσω τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἀτυχοῦς ναύτου· ἐφθασαν οὗτοι μέχρις ἐμοῦ ἰσχυροὶ καὶ διακεντριμένοι, διὰ μέσον τοῦ θορύβου τῆς καταγίδος καὶ τοῦ σκότους τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός: Καπετάνιε! καπετάνιε! ἐκόπη τὸ σχοινὶ τοῦ καταρτιοῦ!»

«Κῦμα πελώριον διελθόν, ἰσοπέδωσε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ δὲν διέκρινον πλέον ἢ τὴν λευκὴν αὐλάκα τῆς ἡμιολίας, ἥτις προῦχῶρει μετὰ ταχύτητος καταχθονίου.»

Περὰν αὐτοῦ πλοίαρχος τὴν διήγησίν του ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· αἱ δαδεῖαι καὶ πολλαὶ αὐτοῦ ὀφρεῖς συνεσπῶντο, αἱ ῥυτίδες τοῦ μετώπου του συνεστέλλοντο βιαίως καὶ ἀποτόμως. «Ἐπὶ ποτήριον πλήρες πῶν τς.—Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὅιματος τοῦτου τοῦ καθήκοντος;» ἠρώτησα αὐτόν. Ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν

ὄροφον ἐπὶ πολὺ ἔστη σκεπτικὸς.—Ἀλήθεια, πράγματι, εἶπε, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον· Ἐν δάκρυ ὕγρανε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ παλαιμάχου θαλασσίνοῦ, οὗς πάντες ἐνόμιζον στερειρεύσαντας πρὸ πολυῦ.

(Μετάρρασις)

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΔΙΑ ΔΙΘΕΙΑΝΘΡΑΚΟΣ

Εἰς τὴν βιενναίαν «Chemiker Techniker-Zeitung» ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς:

«Ὁ διθειάνθραξ (CS² Schwefelkohlenstoff, bisulfure de carbone), ὁ χρησιμεύων εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Καουτσούκ φέρεται ἐντὸς βαρελίων διηρηθῶν, ἢ δὲ ἐκ τούτων μεταγγισίς αὐτοῦ ὡς δαμιζάνας γίνεται μόνον ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπο ἐπιτήρησιν ἀρχιτεχνίτου ἐνεκα τοῦ ἵα ν ἐ π ι κ ι ν ὶ ὕ ν ο υ τοῦ πράγματος. Ἐσχάτως δύο ἐργάται τοιούτου ἐργοστασίου, ὧν ὁ εἷς καὶ ἄλλοτε εἶχε συμβοηθῆσει εἰς μεταγγισίαν διθειάνθρακος ἐπρόκειτο νὰ κενώσωσι μέγα βαρέλιον διθειάνθρακος εἰς ὧραν ὀρισθεῖσαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτεχνίτου. Ὅτε ὁ ἀρχιτεχνίτης ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ διθειάνθρακος εὔρε τοὺς δύο ἐργάτας κοιμωμένους, ὡς ἐφαίνετο, ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς ἀγοῦσης πρὸς τὸ ὑπαιθρον· πραγματικῶς ὅμως ἦσαν ὅλοι ἀναίσθητοι ἀμφοτέροι. Ὁ ἀμέσως προσκλήθεις ἱατρός κατάρθωσε μόνον τὸν ἕνα τῶν ἐργατῶν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του. Κατὰ τὰς διηγήσεις τούτου ἠθέλησαν οἱ δύο ἐργάται νὰ ἐνεργήσωσι μόνον τὴν μεταγγισίαν πρὸς τοῦτο ἦνοιξαν τὸ περιεχόμενον τῶν διθειάνθρακα βαρελίων, ὑπεδέχοντο τὸ ἐκ τῆς ὀπῆς ἐκρῶνον ρευστὸν εἰς ἀνοικτὰ δοχεῖα (κουβάδες) καὶ τὸ ἔχυναν τῇ βοήθειᾳ χονίου εἰς τὰς πρὸς τοῦτο μεγάλας βαυκάλας (δαμιζάνας). Ἐκτελοῦντες τὴν ἐργασίαν ταύτην κετελήθησαν μετ' ὀλίγον ὑπὸ ζάλης, μόλις δὲ κατάρθωσαν νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς κλίμακος, ὅπου ἔπεσαν ἀναίσθητοι. Ἐλαφραὶ δηλητηριάσεις διὰ διθειάνθρακος ἐλάμβανον πολλάκις χώραν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τοῦ Καουτσούκ, τόσον ταχεῖα ὅμως καὶ σοβαρὰ δὲν εἶχε παρατηρηθῆ μέχρι τοῦδε· ἡ περίπτωσις αὕτη ἔδωκεν ὡς ἐκ τούτου ἀφορμὴν ὅπως συστηθῇ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἐργοστάσια τοῦ Καουτσούκ ἡ μεγίστη προσοχὴ καὶ προφύλαξις κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ρευστοῦ τούτου.»

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐκρίναμεν ἀπαραίτητον νὰ δώσωμεν εὐρείαν διὰδοσιν καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἀφθονοτάτη γίνεται χρῆσις τοῦ διθειάνθρακος ἐν τῇ ἐξ ἐλαιοπυρίνων ἐλαιοπαραγωγῇ, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ τινες τῶν παρ' ἡμῖν εἰδικῶν(;) ἐσύστησαν ἄλλοτε εἰς τοὺς Ἑλλήνας χωρικοὺς νὰ μεταχειρίζονται τὸ ρευστὸ τοῦτο ἐν ἀνοικτοῖς βαρελίοις πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐλαίου ἐκ τῆς ἀμοργῆς (μούργας) προσθέτοντες μάλιστα καὶ θερμὸν ὕδωρ πρὸς τελείαν ἐξάμεισιν καὶ ἀνάμειξιν τοῦ διθειάνθρακος μετὰ τοῦ ἀέρος, ὃν κατ' ἀνάγκην ὀφείλει ν' ἀναπνῇ ὁ ἀναθῶν τοῦ ἀνοικτοῦ δοχείου ἰστάμενος χωρικός, ὁ ἀνα-

κυκῶν, τὸ περιεχόμενον κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ὁδηγίαν.

Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὸν διθειάνθρακα. Ἴνε λίαν ἐπικίνδυνος. Ἴνε δηλητηριώδης. Ἴνε εὐαναφλεκτότατος. Ὁ ἀτμός αὐτοῦ σχηματίζει μετὰ τοῦ ἀέρος ἐκρηκτικὸν μίγμα.

Ἀναφέρεται δὲ τῇ ἀπλῇ προσπελάσει οὐ μόνον ἀναμμένου σιγάρου ἀλλὰ καὶ ἥττον θερμοῦ ἀντικειμένου.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΑ ΤΟΝ ΑΙΜΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

Αἱ ΡΟΥΜΑΝΙΔΕΣ. Εἶνε γλυκεῖαι καὶ εὐπλαστοί. Φιλόπονοι καὶ δραστήριοι. Ἐν τοῖς ἀγροῖς καλλιτεροῦσιν, ἐν ταῖς πόλεσιν λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς ὅλα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν ἄνδρα ἐπιτηδεύματα. Τὰ Πανεπιστήμια ἔχουσι πολλὰς εὐσταλεῖς, φιλοπόνους, ἀνευ προλήψεων καὶ εὐφυστάτας φοιτητρίας. Τὰ καταστήματα ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τῶν ἄλλων πόλεων γέμουσι ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου. Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ ζητήσω ἐπιστολήν, κυρία ἦτο ἐκείνη ἥτις μοι εἶπεν ὅτι δὲν ἔχω τοιαύτην. Σὰς βεβαίω ὅτι πρῶτην φορὰν ἐφυγα ἀπὸ ταχυδρομεῖον εὐχαριστημένους καίπερ μὴ λαδὼν ἐπιστολήν. Ἐκεῖνο τὸ «ὄχι, κύριε, δὲν ἔχετε» ἔσταζε γλῦκα καὶ ἦτο ἄξιον νὰ ἐξανθρωπίσῃ πολλοὺς ἐξηρωμένους ὡς σατύρους καὶ ὡς ἀρχαίους βακχικοὺς ὀργιστάς Ἑλλήνας...

Ναί, αἱ γυναῖκες εἶνε στοιχεῖον ἐξευγενισμοῦ. Ἡ ἀγριότης εἶνε—ἡ γυνὴ εἶνε—τὸ ἐν εἶνε θετικὸν τὸ ἄλλο ἀρνητικόν. Τὸ ἕνα λέγει «ἐμπρός» τὸ ἄλλο, «ὄχι σὰς παρακαλῶ». Ἡ γυνὴ χιλιάκις προῦκάλεσε ἐρίδας ἀπὸ τῆς ὠρείας Ἑλένης μέχρι τῆς Ναθαλίας τῆς Σερβίας ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως χιλίας φορὰς μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν της καὶ μὲ τὰ δάκρυά της προέλαβε δεινὰς συμπλοκάς καὶ φιλονεικίας.

Λοιπὸν, ἄς μὴ ἀποκλείωμεν τὰς γυναῖκας ἀπὸ τὰς θέσεις, ἄς μέχρι τοῦδε ἐκ προλήψεως στρεβλῆς θεωροῦμεν ὡς τιμάρια μας. Οἱ ρουμῶνοι εἶνε ἐπίσης θερμόαιμοι ὡς ἡμεῖς, ἐν τούτοις ἐπαύσαν νὰ κυττάζωσιν ὡς τράγοι τὰς γυναῖκας καὶ νὰ καταλλώπτωσιν καὶ νὰ μορφάζωσι καὶ νὰ ψιθυρίζωσι κρυφὰ λογάκια καὶ πολλάκις ἀναιδῆ, ἀφ' ὅτου ἡ γυνὴ μόνη ἀφ' ἑαυτῆς αὐτοδοῦλως ὑπεσιώθη εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἀτινα ἀκόμη πρὸ τινος ἐνομιζομεν ὅτι ἐπρεπεν αἰώνως νὰ φερόσιν ραδιγκόταν καὶ ὑψηλὸν πῖλον. Αἱ γυναῖκες θὰ μᾶς ὑποσκελίσωσι προσεχῶς, διότι αὐταὶ ἔχουσι πολλὴν ζωτικότητα—ἀπόδειξις ἡ δει κινουμένη, ἡ δει δρώσα καὶ σπαρταριστὴ γλῶσσά των. Ἐνῶ ἡμεῖς εἵμεθα ἐξηντλημένοι καὶ παρεξηνημένοι.

Αἱ ρουμανίδες εἶνε ὅλαι ζωνταναὶ ὡς ἀμαζόνες· καὶ τοῦτο διότι ἀπολαμβάνουσι πολλὰς ἐλευθερίας καὶ εἶνε χειραφετημένοι ὡς τὰ πτηνὰ τῶν κήπων τῶν μεγαλουπόλεων. Ὅπου ζυγός, ὅπου περιο-

ρισμός, όπου δουλεία ἐκεῖ καὶ ὠχρότης ἐκεῖ καὶ πλαδαρότης, ἐκεῖ καὶ ἰσχνότης ἐκεῖ καὶ φθύσις καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. Ὑπάγετε εἰς Βιέννην διὰ τὴν πεισθῆ- τε βλέπετε κόρας 14 καὶ 15 ἐτῶν καὶ εἶνε τόσον ἀνεπτυγμέναι σωματικῶς, τό- σον σφραδάζουσαι τόσον εὐσταλεῖς!

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Αἱ ρουμανίδες εἶνε ὡραῖαι διὰ τὴν καλὴν καὶ εὐχάριστον ζῶν διὰ τὴν χειραφέντησιν, ἥς χαίρουσιν, ἀλλὰ περισσότερον καὶ ἔνεκα τῆς αἰμομιξίας, ἥτις ἐγένετο ἐν ταῖς χώ- ραις τοῦ Δουνάβεως. Ὅπου νέον ξένον αἷ- μα ἐκεῖ καὶ ἀναβίωσις, ἐκεῖ καὶ θάλλος. Παρατηρήσατε τὰς γυναῖκας τῆς Κωνσταν- τινουπόλεως. Τί υποδείγματα γλυπτικῆς καὶ γραφικῆς! Ὅποια δὲ ὑπερεκχειλίζουσα ζωτικότητα καὶ σφρόγος, ὅποια ὀριμότης εἰς τὰς γραμμάς καὶ εἰς τὰς μορφάς, εἰς τὰς φέροντας ὡς λέγομεν ἐν τῇ τέχνῃ κοινότερον.

Ἡ πολιτίσθαι ὅταν περιπατῇ τρίζουσιν οἱ λίθοι οἱ ἀκανόνιστοι τῶν σκολιῶν καλ- δερμιῶν τῆς βοσπορείας κοσμοπόλεως. Εἶνε ἀμαζόνες, εἶνε φρούρια, εἶνε στερεὰ καὶ ἔμπεδοι ὡς τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαιό- τητος, ὡς αἱ Ἡραὶ καὶ αἱ Διμήτριαι τῆς Σχολῆς τῆς Σικυῶνος. Μὴ ζητήσητε δ' ὅμως νὰ εὗρητε τὸ παρθενικὸν μειδίημα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου ἢ τῶν Τανα- γραίων κορῶν. Αὐτὸ τὸ ἐπεφύλαξεν ἡ Φύσις ὡς μοναδικὸν χαρακτηριστικὸν καὶ ἀναφαίρετον κληροδότημα εἰς τὰς ἀττί- δας καλλονάς. Μία ἀττίς ὅταν γελάσῃ, ὅλος ὁ κόσμος θὰ διαστειλῇ τὰς ὀφρῦς... Ὅλα τὰ δάση τῆς Γερμανίας θὰ γεμίσουν ἀπὸ φῶς, ὅλοι οἱ ὠκεανοὶ θὰ διαλύσῃσιν τὴν ὀργὴν των καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν θὰ κρυβῇ μετὰ τοῦ χαρμεῖου του εἰς τὰ βᾶθη τοῦ Πόντου, ὁ δὲ Αἰόλος θὰ παραλάβῃ τοὺς ἀσκούς του καὶ θὰ φύγῃ εἰς τὴν ἀ- στέρας...

Ἐν οὐδεμιᾷ πόλει ὑπάρχει τηλικαύτη αἰμομιξία ὅσα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὅ- ποια διαφορώτατα φύλα λαοῦ συναλλάσ- σονται καὶ συνοικοῦσιν ἐν αὐτῇ. Ἐκεῖ ὁ Τοῦρκος, ἐκεῖ ὁ Αἰγύπτιος ἐκεῖ ὁ Σύριος, ἐκεῖ ὁ Ἑλλήν ἐκεῖ ὁ Γάλλος, ὁ Γερμανός, ὁ ἀρμένιος, ὁ τάρταρος, ὁ Ρῶσος, ὁ Ἀγγλός καὶ ὁ Ἰταλός. Τί χρωματοποιεῖς, τί μω- σαϊκόν, ὅποιον πολυδαίδαλον σύμπλεγμα μορφῶν καὶ ἐνδυμάτων! Ἐκ τοῦ χωνευ- τηρίου δὲ τούτου ὁποῖαι πολλάκις λαμ- πρὰ ἀποστάξεις, οἷοι κρύσταλλοι, ἀν' ὅχι ἠθικοὶ ἀλλὰ σωματικοί. Καὶ ἦτο πάντοτε τοιαύτη ἡ Κωνσταντινουπόλις καὶ ὅτε ἐλέγετο ἀκόμη Ἐνζάντιον. Αὐτὸ διέφθειρε τὸν εἰς τὸν μέλανα ζωμὸν συνειθισμένον αὐστηρὸν καὶ σύνοφρον νικητὴν τῶν Πλαταιῶν Πausανίαν αὐτὸ διέφθειρε ὅλον τὸν ἑλληνισμὸν ἐπὶ τόσους αἰῶνας, αὐτὸ διέφθειρε τὸ αὐστηρὸν τὸ αἰμοδιψές, τὸ ἀρίειον κράτος τῶν ὀσμανιδῶν, αὐτὸ τὸ κράτος τὸ ἴδιον ὅπερ πρὸ τῆς Ἀλώσεως ἦτο ὅλον μῶνας καὶ ῥώμην καὶ νῦν εἶνε ὅλον σῆψις καὶ πάχος—μὲ ὅλον τὸν φόβον ὃν τρέφουσι πρὸς τοὺς χοίρους καὶ τὰ παχέα.—Ἐκ συμπαθείας φαίνεται...

Αὐτὸ τὸ ἴδιον πτολίεθρον τοῦ Βοσπό- ρου ἔκαμε τόσον χλιδοὺς ἀβροδιαίτους

καὶ τόσον ἀρπαγὰς κατόπιν τοὺς φαναρι- ὤτας, αὐτὸ τὸ ἐμψυχον τέρας τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἀπολάυσεως ὅπερ ἔπρεπε νὰ λέ- γεται Κίρκη καὶ ἐκ παραδρομῆς ὠνομά- σθη Κωνσταντινοῦ πόλις.

Ἐὰν δὲ ποτε—ὅπερ κατέστη τρεμοδύ- νουσα ὄπτασις, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐκ βάθους ψυχῆς πᾶς Ἕλλην συγκινημένος εὐχεται — ἡ Ἰόλις ἐπανελθῇ κατὰ τὸ ἀνεξίτηλον δίκαιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὰς χεῖρας μας, ἔν' ἄλθος δὲν πρέπει νὰ διαπράξωσιν οἱ Ἕλληνες. Κατ' οὐδένα τρόπον δι' οὐδένα οὐδέποτε λόγον πρέπει νὰ μεταδιδάσῃ τὸ κέντρον τοῦ Ἑλλη- νισμοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἐκεῖσε. Κέντρον προαιώνιον, ἀθιτοῦν, ἐς αἰεὶ διατελοῦν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς εἶνε αἱ Ἀθῆναι. Εἰς τὰς Ἀθῆνας ἔπλεον ὅσοι ἐξή- τουν τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, τὸν Πο- λιισμόν. Ἡ Κωνσταντινουπόλις δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν αἰμομι- ξίαν, τὸν αὐτὸν συνωστισμόν τῶν ἄλλο- φύλων, τῶν ἑτεροφύων λαῶν. Οὐδὲν δὲ ὀλεθριώτερον δι' οἰανδήποτε φυλὴν ἢ αὐτὴ ἡ βαθμιαία ἀποσύνθεσις, αὐτὴ ἡ ἀνάμιξις, ἡ πελάγωσις οὕτως εἰπεῖν τοῦ ἰδίου αἵματος πρὸς τὸν τῶν ἄλλων φύλων. Αἱ Ἀθῆναι οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἐνφυλιστι- καί. Ὑπῆρξαν πάντοτε συντηρητικαί, πάντοτε ἔμπεδοι εἰς τὰ πάτρια. Αἱ Ἀθῆ- ναι ἦσαν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε τὸ πνευματικόν, ἠθικόν, ἐπιστημονικόν καὶ πολιτικὸν κέντρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσωμεν, ὅλοι οἱ Ἕλ- ληνες.

ΔΑΞΕ, ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ.

AD UNA ROSA BELLA E GENTIL

strappata da orribil bufera

L' ARCIDUCHESSA ALLESSANDRA
figlia primogenita e gioiello della nostra
ben amata famiglia Reale
Decessa in Russia il 12 Settembre
con il più vivo dolore umilm ente dedica

GIORGIO S. COIDAN

Acrostico

Ambascia e cordoglio
Lai Singulti e pianto
Empisti il tuo popolo
Senza speranza infranto.
Senti dal Ciel il lor duol,
Alma di tanto amore;
Non obliar i miseri
Dal strazio e dal dolore!
Rendi la quiete ai genitor.
Alla Real famiglia!

Puoi tu oh! Santa Vergine,
Puoi render lor la figlia!!

ΕΙΚΟΝΕΣ

Κάρμεν Σύλβα

Ἐἶνε τόσον γνωστὸν τὸ εὐχρὸν ψευδώνυμον τοῦτο τῆς ἐστεμμένης ταύτης ποιητρίας, ὥστε μόνον ὀλί- γοι ἐκτὸς τῆς Ρουμανίας γνωρίζουσι τὸ ὄνομα τῆς

βασιλίσσης Ἐλισάβετ, ἥτις ἐσχάτως, ἔνεκα τοῦ ρωμαντικοῦ ἐπεισοδίου τοῦ διαδόχου τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς δεσποινίδος Βεκαρέσκου ἔδειξεν ἔξοχον δη- μοκρατικὴν καρδίαν. «Αἱ σκέψεις τῆς Βασιλίσσης» ἔργον, ἐν ᾧ διαλάμπει ὑγιὲς νοῦς καὶ εὐθεῖα καρ- δία, περιέχει ἀδάμαντας, οἵτινες ἀποστρέφουσι πολὺ περισσότερον ἐκείνων τοῦ στέμματος τῆς. Ἡ συμ- παθὴς αὕτη βασίλισσα, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ἐκλονίσθη ἀπὸ τινος χρόνου ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τοῦ ἄνω ρηθέντος ἔρωτος τῶν δύο προστατευομένων τῆς, εὐρίσκεται ἤδη ἐν ἀναρρώσει, καὶ οὕτως ἡ Ρουμα- νία ἐπανευρίσκει τὴν φιλόφρονον βασίλισσάν τῆς, ἡ δὲ δημοκρατία τῶν γραμμάτων μίαν διακεκομμένην πολιτίδα.

Ὁ Πάρνελλ.

Ὁ Πάρνελλ ἐγεννήθη τῷ 1846 ἐν Ἀρονδάλ καὶ ἀπέθανεν τῇ 6 Ὀβρίου ἐν Βράιτον.

Οὐδέποτε πολιτικὸς ἀνὴρ εὐτύχησε νὰ ἐγείρῃ το- σοῦτον πάταγον περὶ τοῦ ὀνόματός, ὅσον ὁ ἔξοχος οὗτος υἱὸς τῆς Ἀλβιώνας, ὁ ἀστείπτος βασιλεὺς τῆς ἀτυχοῦς Ἰρλανδίας, καὶ οὐδέποτε δι' αὐτῶν μόχθων καὶ εὐγενεῶς ἐργασίας ἀποκτηθεὶς δημοτικότης, κα- τέπεσε τοσοῦτον ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει, ὅσον ἡ τοῦ παραδόχου τούτου ἀνδρεία, ἔνεκα κοινοῦ ἀλλα- χόθεν ἀλλὰ θανάσιμου ἐν Ἀγγλίᾳ παραπτώματος. Τὸ σκανδαλῶδες ἐπεισόδιον τοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ φίλου τοῦ Ὁσῆ, ἀνέκοψε τὴν θριαμβευτικὴν πορείαν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἰρλανδικοῦ κόμματος. Ἡ Ἰρλανδία ἀπέλασε τὸν μέγα πολιτὴν τῆς ἐνέκα μιᾶς ἐρωτοτροπίας, ἀλλ' ἡ ἱστορία τῆς πατρίδος του πλουτίζεται μὲ ἐν ἑτὶ μέγα ὄνομα, μὲ μίαν φαινήν προσωπογραφίαν. Ὁ θάνατος τοῦ Πάρνελλ ἀποδίδει εἰς τὸ Ἰρλανδικὸν κόμμα ὅλον αὐτοῦ τὸν σύνδεσμον καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἡττάν τοῦ Λόρδου Σωΐδουρου καὶ τῶν συντηρητικῶν κατὰ τὰς προτεχθεῖς ἐκλογάς, καὶ ἐμπνέει ἡμῖν ἄφ' ἑδὸς μὲν τὴν φιλοσοφικὴν σκέ- ψιν ὅτι οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται πλειότερον τῶν ζώντων, ἄφ' ἑτέρου τὸ ἀληθὲς ἱστορικὸν πόρισμα, ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ ἐγείρουσιν ἀνδριάντας εἰς τὰ θύματά των.

Κάρολος Α'.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος Α' τῆς Βυρτεμβέργης ἀπέ- θανε τῇ 6 Ὀκτωβρίου. Ἐγεννήθη τῇ 6η Μαρτίου 1823 καὶ διετέλεσε τὸν πατέρα του, τὸν βασιλεῖα Γου- λιέλμον Α', τῇ 25 Ἰουνίου 1864. Τῇ 13 Ἰουλίου 1864 συνεζεύχθη τὴν κόρην τοῦ Τζάρου Νικολάου Α'. Ὁλγαν Νικολαέβνα, ὁ δὲ θάνατός του βυθίζει εἰς πένθος τὴν βασιλικὴν οἰκγένειαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὰς Αὐτοκρατορικὰς οἰκογενεὰς τῆς Ρωσίας.

Τὸν θρόνον τῆς Βυρτεμβέργης, ἀποθανόντος ἀκλή- ρου τοῦ βασιλέως Καρόλου, κληρονομεῖ ἑξάδελφος αὐτοῦ ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος γεννηθεὶς τῇ 25 Φε- βρουαρίου 1848, καὶ μέχρι σήμερον ἀντιστράτηγος τοῦ βυρτεμβεργικοῦ στρατοῦ. Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης ἔμεινε χῆρος ἐκ τοῦ πρώτου γάμου του μετὰ τῆς πρίγκηπισσης τοῦ Βάλδεκ—Πυρμόν, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀπέκτησε μίαν κόρην. Ἐνυμφεῖσθαι εἰς δεύτερον γάμον μετὰ τῆς πρίγκηπισσης Σόφουουργ- Λίππε. Ἐὰν ὁ βασιλεὺς δὲν ἀποκτήσῃ τέκνα ἐκ τοῦ νέου τούτου γάμου, τὸ στέμμα, μετὰ τὸν θάνατόν του βέλει κληρονομήσει, γόνος ἐκ τοῦ δευτεροτοκου κλάδου τῆς οἰκογενείας, ἥτις εἶνε καθολικὴ καὶ στενωῶς συνδεμένη μετὰ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας.

Ἡ Ἀμπελος

Τὸ τελευταῖον νυμφάγιον τῆς Τααρμίνας καὶ τὸ ἡρώϊκον κατόρθωμα τοῦ Ἑλλήνος πλοιάρχου κ. Δόγχα ἐνέπνευσε τὸν διακεκομμένον ἑλληνα θαλασσο- γράφον δύο ὥρας θαλασσογραφίας τῆς «Ἀμπελου» μίαν παριστάνουσαν αὐτὴν κατὰ τὴν ὥραν τῆς με-